

UNEXPECTED LIVE EXPERIENCES On the very first days in ICU – for the very first times of my life - following the stroke (May 14, 2021)

Một cảm nhận khó quên

[Phần I = 5 ngày đêm trong phòng cấp cứu (ICU) stroke lần thứ nhất]

• I. Sáng Ngày 14/5, khoảng 5:45AM, tại Nhà nguyện Trung Tâm La San, San Jose.

Kinh sáng vừa xong, tôi bỗng cảm thấy muốn nôn. Đứng dậy nhưng KHÔNG VỮNG muốn té, Patrick đứng sau lưng đỡ tôi đứng, tôi ra hiệu “đi tôi vào bếp bên cạnh để nôn nữa. Soeur Tứ cũng chạy đến giúp đi tôi vào bếp. Đến sink, tôi nôn nữa... có gì trong bao tử đâu? = thật đau đớn và rát cổ họng khi phải nôn nữa mà bao tử trống rỗng – một cảm nghiệm mới lạ - Patrick nói: “gọi 911!”, tôi lắc đầu. Patrick và Soeur Tứ đi tôi ra xe về Maxey. Vào nhà, Patrick đi tôi ngồi trên sofa trước tivi, để một cái khay dưới miệng để tôi nôn nữa... Thật sự đau đớn và rát cổ họng... Patrick lại dè dặt nói: “gọi 911 nghe!” tôi lắc đầu trả lời và cảm thấy lưỡi tôi “cứng hẳn” không thốt nên lời, nhưng Patrick cũng hiểu: “gọi Frère Phong!” Nhưng Patrick đã gọi 911...

Khoảng 2 phút sau, 911 đến và đi tôi ra xe cứu thương == Tôi biết, nghe, thấy... tất cả diễn biến, nghĩa là tôi còn rất tỉnh táo == Đến Regional Hospital of San Jose (former Alexan Brothers Hospital), nhân viên/y tá dứt miếng bông gòn vào mũi, tôi biết ngay họ test thử tôi bị cô-vy rượt không! Rồi đẩy tôi vào phòng đặc biệt, tôi đoán và quả đúng như vậy: người ta scan đầu tôi, rồi “đẩy” giường vào một phòng tôi thấy chữ ICU, sau khi nối đủ loại dây ống vào ngực, vào tay tôi, các nhân viên, y tá và 3 bác sĩ đứng phía chân giường, nhìn tôi, trầm tư khó hiểu...

Một bác sĩ lên tiếng: BAD NEWS FOR YOU = it's bleeding in your head, rồi tất cả ra đi, tắt đèn để một mình tôi trên giường... “chờ chết???” trong phòng tối om... Tôi không biết lúc đó là trưa? chiều? tối? == không còn khái niệm thời gian... cảm nghiệm thật rợn người... Trong cảnh âm u ... chờ chết, tôi thầm thì với Chúa: “Lạy

Cha nhân từ, xin đón nhận linh hồn con, mặc dù linh hồn con chẳng tốt lành tí nào... Nếu Cha không nhận thì con cũng đành chịu, và không biết làm sao đây?!...”
Năm (5) sự việc như trình chiếu trong tâm trí tôi:

1. Gia đình “ân nhân” đem lại cho tôi cuộc sống mới sau 3 năm tù, đặc biệt Bác Ba trong gia đình anh bạn thân Rémy Hiền (Rémy ... thiếu đế!)
2. Gia đình “ân nhân” nuôi sống tôi trong 3 năm tù, đặc biệt hai (2) em Duyên&Hòa trong gia đình Chị Sang, bà đại tá VNCH Nguyệt.
3. “Hoàng Huynh” Fortunat Phong, Huynh trưởng Nhà La San Việt Nam, và là người bạn/anh em quen nhau từ lúc mới 11, 12 tuổi đời tại Đệ Tử Viện La San, trường Bình Linh, Huế.
4. Soeur Ánh Loan, đương nhiệm bề trên các Lasan Nữ vùng Hoa Kỳ, với những ước vọng tôi mong có dịp nói cho Soeur bề trên: “hãy cố lên! – phát triển Dòng Nữ Lasan thật tốt, vì “đạy con từ thuở lên 3” là căn bản cho nền giáo dục tuổi trẻ đúng theo TINH THẦN LASAN...
5. Hai Em Sinh&Mai đã gieo vào tâm trí tôi “việc kỳ diệu” mà Thiên Chúa làm... không ai hiểu nổi: Theo hai em kể lại, thì sau vụ tai nạn xe hơi, chắc chắn Sinh... đi đooong (với 4 xương sườn bị gãy, mấy ngón chân như muồn lìa bàn chân, mạch máu chính vào tim bị bẻ,...) thế mà ôm tượng Thánh Giá Mai đưa cho Sinh, Sinh thì thào: “Lạy Chúa Giêsu, Ngài chịu đau khổ gấp ngàn lần con đang chịu thì...” Bỗng dưng Sinh cảm thấy một luồng sinh khí xâm chiếm cả thể xác lẫn tâm hồn... = thật sự yên tâm và thoải mái == chỉ hai ngày sau, chổi dẩy tự đi toilette không cần người đỡ nâng, không cần walker... quả là... MIRACLE!

Đang như “nửa tỉnh nửa mơ mơ” thì nghe tiếng “báo động” bíp bíp bíp... và kìa 2,3, bác sĩ/y tá/nhân viên... rất đặc biệt Frère Phong đứng ở chân giường. Dụi mắt nhìn kỹ thì quả thật Huynh Phong đang chấp tay như chào mừng như cầu... hôn! Tôi quá mừng, mở miệng muốn nói nhưng lưỡi cứng đờ không nên lời. Không biết vị bác sĩ ghé tai nói với Huynh Phong chuyện gì, Huynh Phong nhìn tôi, đăm chiêu... Một y tá chích vào tay tôi một loại thuốc nước gì đó, hết tiếng bíp bíp bíp báo động. Trước khi tắt cả quay lưng ra đi, Huynh Phong quay lại nhìn tôi, tôi không nói

được, chỉ ra hiệu “nếu ngày mai có đến, đem theo cell phone cho mình nghe!” Vốn là người rất thông minh, Huỳnh Phong hiểu tôi muốn gì, gật đầu, rồi mỉm cười như... adieu!!! Phòng trở lại tối om

== Một buổi sáng và một buổi chiều – một “đêm” (?) - đó là ngày thứ nhất, ngày kinh hoàng...

• II. “**Sáng sớm**” ngày 15/5 – ngày thứ 2 trong ICU ?

Không biết tôi “ngủ/thiếp” hay “chết” trong bao lâu, bỗng bíp bíp bíp báo động inh ỏi, tôi mở mắt thấy 3 bác sĩ, 3 y tá và vài nhân viên đứng ở chân giường, nhìn thấy tôi chớp chớp đôi mắt, lộ vẻ ngạc nhiên nhú mày. Một cô y tá đến bên cánh tay trái tôi, bơm thuốc gì đó, tiếng bíp bíp bíp ngưng hẳn... Một nữ bác sĩ đến ra hiệu và nói... “count one, two,... ten” tôi giơ hai tay lên và đếm – tuy không ra tiếng rõ ràng – Rồi bác sĩ chỉ chân trái tôi, ra hiệu giơ lên và đếm “one, two... five”, rồi chỉ chân phải tôi, bảo làm như vậy... Tôi mơ mơ chưa nhận thức được điều gì ra điều gì, thì kìa, cô bác sĩ nắm 2 bàn tay tôi, bảo tôi nắm hai ngón tay của cô, rồi nói “squeeze!” Tôi bóp chặt hai ngón tay cô bác sĩ, cô rút tay ra và nói: “wow! You’re that strong!...” Tiếng xì xào giữa những người đứng nơi chân giường vang lên “... **you’re so lucky!...**” Tôi chưa hoàn hồn thì kìa, Huỳnh Phong! Mừng quá! Các bác sĩ, y tá, nhân viên từ từ rời phòng, còn lại một mình huỳnh Phong nhìn tôi mỉm cười có vẻ vui mừng và hy vọng... Huỳnh Phong nói: “bác sĩ nói với mình tôi hôm qua: ‘it’s bleeding in his head; it’s not threatening his life, but it’s very serious!’” Rồi Huỳnh Phong nói tiếp: “**Mình có đem Mình Thánh Chúa đến!**” – Trong thoáng chốc, tâm trí tôi nghĩ đến “của Ăn lên đường...” Tôi chấp tay nhìn Huỳnh Phong và vui sướng gật đầu. Huỳnh Phong đem chiếc “Bánh” trắng tinh, bẻ ra một chút thật nhỏ rồi trao cho tôi. Tôi giơ hai tay đón nhận, bỏ vào miệng và thì thầm: “**Lạy Chúa Giêsu, con xin được rước Chúa vào lòng con, xin Chúa chịu khó ở trong con, đừng ‘ra’ nghe!**” (tôi cố nín dồn sự ợ trong cuồn họng) – Huỳnh Phong nhìn thấy tôi nuốt Chúa, gật đầu mỉm cười vui sướng – Tôi thì thầm thành tiếng: “**Tạ Ôn Chúa Thánh Thể đã nhậm lời con, tạ ơn Hoàng Huỳnh...**” Một nhân viên đến nói gì đó, và Huỳnh Phong gật đầu đi ra. Nhưng Huỳnh còn quay lại giao cho tôi cell phone.

Không biết bao lâu sau, tôi nghe tiếng ở chân giường. Ô kìa = Soeur Ánh Loan! Với một ca nước và một hộp tôi đoán là cháo. “Chào Hoàng Gia!” Đúng lúc, nhân viên đem thức ăn “trưa (?)” đến. Đã hơn một ngày một đêm qua – không một hạt cơm, không một giọt nước. Thấy ca nước, tôi giờ tay cầm lấy và hóp một hóp: khô cổ họng quá trời... Chưa đầy một giây đồng hồ sau khi ngậm hóp nước, tôi nôn mửa quá sức. Các cô y tá, nhân viên và cả Soeur ÁnhLoan cũng tiếp tay làm vệ sinh. Con nôn mửa có vẻ ổn thỏa, cô y tá bảo tôi ăn chút gì, tôi chỉ hóp cháo Soeur ÁnhLoan đem vào, cô y tá gật đầu. Tôi nuốt ngon lành, khỏi cần nhai – thú thật trước đó có ăn thử abricots verts, nhai ngấu nghiến, nhưng nhai phải cái lưỡi lúc nào không biết, nhai luôn cả hàm trong bên trái, đau thấy mô, và hình như có máu chảy... Thì ra tôi bị... tê liệt phần bên trái, cả tay chân lẫn miệng lưỡi... May mà miệng chưa bị méo xệch... Nhưng chưa bao lâu thì... nôn ọe vung vãi tùm lum cả giường. Nói thật nôn ọe lần này có vẻ “dễ chịu” hơn vì còn có gì trong bao tử để ra, ít rát và ít đau cổ họng hơn... Tôi thấy các cô y tá và nhân viên và Soeur ÁnhLoan vất vả quá nên nói: “I’m sorry about that!” – Một cô y tá/nhân viên trẻ, đẹp mím cười tươi xinh nói: “Don’t say that! We are here for you. I saw how you suffer while vomiting but cannot do anything to share your suffering...” Tôi thật sự cảm động và cảm nghiệm được ĐẸP LÀM SAO TÌNH NGƯỜI! miệng thì thầm: “Hết lòng tạ ơn Thượng Đế là Cha rất nhân từ đã tạo dựng nên con cách lạ lùng, cho con góp mặt với tất cả tạo vật của Ngài cách lạ lùng hơn nữa.” Cơm chiều = tôi không dám ăn và uống gì cả.

• *III. Ba (3) ngày đêm tiếp theo tại phòng ICU, ngày 16-18/5.*

Sáng sớm (?) ngày thứ 3 (16/5)– cũng như sáng ngày thứ 2 tại phòng ICU, có lẽ tiếng báo động bíp bíp bíp trên đầu giường tôi, kéo đến 3 bác sĩ, 3 y tá và vài nhân viên, VÀ đặc biệt sang nay có Huỳnh Phong tươi cười vui vẻ chấp tay chào... Vừa thấy cô bác sĩ đến bên trái, tôi đã giơ hai (2) tay lên và đếm to “one, two,... ten,” rồi tự động giơ chân trái, chân phải và đếm “one, two.... Five” mặc dù giọng nghe kỳ lạ lắm. Ai cũng cười vui vẻ... Cũng màn cầm tay và bảo “squeeze” như hôm qua, và cũng “wow! You’re that strong.” Rồi tất cả ra đi, chỉ còn một mình Huỳnh Phong. Huỳnh Phong làm hiệu, tôi hiểu ý, chấp tay và đọc Kinh Lạy Cha. Lần này, Huỳnh Phong giao cho tôi nguyên mẫu bánh trắng, tôi kính cẩn đón lấy, bỏ vào miệng, và vừa nuốt vừa thì thầm “**Chúa ở trong con, đừng ‘ra’ nghe! – con sợ**

Chúa ‘ra’ thì tội nghiệp cho Chúa quá!” = may quá, mọi chuyện êm xuôi. Tôi nhìn Huỳnh Phong, thì thầm: **“Tạ Ôn Chúa đã chịu ở trong con! Tạ ơn Huỳnh Phong!”** Huỳnh Phong ra về. Khoảng trưa, nhân viên đem lunch đến, và cùng lúc Soeur ÁnhLoan xuất hiện với hộp cháo cá. Tạ ơn Chúa, trưa nay “ăn/uống ngon lành” = không bị nôn ọe gì cả... Không biết bao lâu sau lunch, một bà y tá với name tag là NICOLETTE, đến bảo tôi “tập đi...” sau khi đã giơ hai tay, đếm 1,2,...10; rồi làm đủ thủ tục giơ chân trái rồi chân phải, đếm 1, 2,...5. Một cô y tá khác tháo cởi giầy ông khỏi tay, ngực tôi. Tôi hỏi bà y tá: “Vous êtes Francaise?” – Bà ngạc nhiên nhìn tôi, trả lời: “Non, my grand-grand parents were French, but not our generation!” – Tôi mỉm cười, chỉ name tag và nói: “Your name NICOLETTE is from France, I guess!” = cả hai cùng cười vui vẻ. Tôi ngồi dậy và “bước đi” trước sự ngạc nhiên khôn tả của cả 2 bà y tá. “What????” – “Wooooowww!!!!” và cứ thế mà tôi “tập đi” dưới sự chỉ dẫn của bà y tá therapist...

Ngày thứ 4 và 5 (17-18/5) không có gì đặc biệt, có chăng thì một anh Y tá “tiêm thuốc” vào tay tôi 2 lần sáng/chiều thay vì chỉ một lần như những ngày trước, và một cô y tá đến “lấy máu” từ tay phải của tôi 3 lần trong ngày thứ 4, tôi hỏi: “Excuse me! – it’s for what?” cô trả lời: “Just to measure potassium(?) level in your blood...” Tôi chẳng hiểu là cái quái gì, nhưng cũng nói: Thank you! Đến chiều (?) một cô y tá báo cho tôi biết “có thể sáng mai “you’ll be transferred to a regular room!” – nghĩa là tôi sắp được “về nhà”? – Hy vọng.

Quả thật, sáng sớm ngày thứ 6 (19/5) hai nhân viên lực lưỡng đến đẩy giường tôi vào phòng 201. Tôi hỏi một cô y tá: “May I call my Brother to pick me up home?” – “Yes! But wait for the decision of Doctor in charge, maybe in a few minutes...” Thế là tôi báo tin vui cho Huỳnh Phong, và Huỳnh Phong đến đón tôi về “home sweet home” khoảng 3 giờ chiều hôm đó.

Một biến cố tôi không thể quên: Sau lunch, một cô y tá đến giúp tôi dọn dẹp trước khi rời bệnh viện. Cô “ôm chằm” lấy tôi, nói: “We want patients like you! But, from the bottom of my heart: go home, stay home. DO NOT RETURN! PLEASE!” Rồi cô đi, khoảng vài phút sau cô trở lại với bộ áo/quần bệnh viện mới toanh còn trong hộp đưa cho tôi rồi nói: “Please, keep it as a souvenir!!!” = Tôi thật

sự cảm động, cầm lấy “quà kỷ niệm” và cầm hai tay cô y tá, nói: “Thank you so much! Love you all!”

[Phần II = 4 ngày đêm trong phòng cấp cứu (ICU) --- stroke lần thứ hai]

III. "You are VIP!"

Nằm trong xe cứu thương, tôi nghe hai nhân viên cấp cứu bàn chuyện: "Hospital nào đây?" == tôi lên tiếng: "Please, drive me home!" = Một trong hai nói: "Ông bị

ngất xỉu 5 phút, chắc có vấn đề nguy hiểm; ông nên đến hospital để các bác sĩ khám nghiệm xem sao, an toàn hơn!" == Tôi đành gật đầu.

Một người nói: "Regional hospital - quá tải, thôi thì đến O'Connor đi!" Người thứ hai dường như phân vân giây lát rồi lên tiếng: "Có lẽ Good Samaritan Hospital tốt hơn", rồi quay qua hỏi tôi: "Ông có biết Good Samaritan Hospital không?" - Tôi đáp: "có nghe tên nhưng chưa bao giờ đến!" = Thế là họ đưa tôi đi Good Samaritan Hospital. Tôi vội nói: "Xin điện thoại báo cho my brother Phong!" Anh ta đáp : "Ok!"

Đến Good Samaritan Hospital, thủ tục nhập viện và họ đưa tôi đi "scan my head" ngay. Không biết kết quả ra sao, tôi chỉ nghe đầu đó tiếng nói: "... Amazing!" Rồi họ đẩy tôi vào phòng ICU. Chiều có hai cô y tá đến lấy máu = người thứ nhất lấy 7 ống, người thứ hai lấy 3 ống!

Chiều tối hôm đó, họ đưa tôi đi đến một phòng nào đó, làm tôi hôn mê không biết họ làm gì... Khi tôi tỉnh lại thì đã về lại phòng ICU; một cô y tá đến vén áo quần tôi lên, tôi thấy nơi háng phải có băng bông gòn thấm máu. Cô y tá dùng bút lông màu xanh đậm vẽ quanh vòng vết máu, nói: "Ông đừng lo, cứ mỗi một giờ sẽ có người đến khám nghiệm xem có gì thay đổi không. Tôi nhận thấy sau 4, 5 lần như vậy, không còn ai đến xem xét nữa: có lẽ vì không có gì thay đổi!

Sáng sớm hôm sau (ngày thứ Năm = tức là ngày thứ hai ở ICU, tôi nhìn thấy có 8 bác sĩ nam nữ đứng dưới chân giường tôi. Một ông đáng người gốc Ấn Độ cười nói: "You are VIP" = thú thật tôi không hiểu ý ông muốn nói gì? Tất cả cùng gật đầu cười thoải mái, không có gì ác ý cả... Một nữ bác sĩ đến cầm lấy hai tay tôi, bảo tôi "squeeze" ngón tay của bà. Tôi squeeze, bà kêu lớn: You're strong! = Tôi quen biết việc này 5 tháng trước tại Regional Hospital [bị stroke lần đầu tiên], nên tự động giơ chân trái rồi chân phải lên, đếm "one, two,... five!" = tất cả cùng cười vui vẻ... Một bác sĩ cao ráo xem ra là trưởng đoàn nói: "You're so lucky! We had a meeting last evening with eighty doctors. at the end of the meeting ,we presented the photos scanned from your head, all agreed: 'no operation necessary, just stop bleeding!' Nói xong cả đoàn đi ra ngoài chỉ còn hai y tá tiêm thuốc, đo áp huyết... Tôi không nghĩ tôi nghe lầm "eighty (80) và eighteen (18)" = nhưng dù sao thì tôi cũng "so lucky" và hiểu ý nghĩa "you're VIP" - Tôi thầm tạ ơn Chúa, tạ ơn Mẹ Maria Mân Côi - tạ ơn Anh Chị Em & thân hữu đã nhớ và đáp lời mời gọi của tôi đầu tháng 10: "mỗi ngày lần hạt kinh mân côi, chục thứ 6 - tôn kính Mẹ Vô Nhiễm - và cầu nguyện cho gia đình họ LA trong đó có tôi! == Cảm ơn Anh Chị Em &

Thân Hữu thật nhiều... Sau 4 ngày ở ICU, người ta đưa tôi ra phòng bình thường và ở thêm 3 ngày nữa, cuối cùng cũng được về nhà.

[Phần Thứ III = *God's marvels* === *Mystery of Life!*]

Theo dự định, ngày 9/11 tôi mới có appointment with Doctor Cardiologist; nhưng mới ngày 3/11, tôi được điện thoại từ văn phòng bác sĩ bảo đến văn phòng bác sĩ ngày 4/11 (gấp = lại thêm một sự lo lắng...) Đúng ngày đến văn phòng bác sĩ, thì ra cô y tá bảo "đeo máy theo dõi tim mạch, v.v... trong vòng 2 tuần. Bác sĩ sẽ theo dõi biến chuyển của tim và cuối tháng 11 sẽ gặp bác..." = Tôi thắc mắc, "làm sao bác sĩ theo dõi được?" Cô y tá đáp, "dù bác đi đâu - ngay cả ra nước ngoài, bác sĩ cũng biết và theo dõi, qua... internet (?)". Tôi thêm nghĩ, "ô!!! kỹ thật y tế phát triển mạnh quá! - Tạ ơn Chúa đã ban cho loài người đủ khí cụ trí óc mà... 'chinh phục vũ trụ!'" Tôi nhớ lại ngày thứ hai, ở ICU Good Samaritan, sau khi 8 bác sĩ đi rồi, một cô y tá đẩy chiếc bàn có computer, screen khá lớn, dây nhợ tùm lum đến gần vào người tôi. Qua khung ảnh mà cô y tá "cố ý" quay về hướng mặt tôi cho tôi thấy (?) = quả thật nhiều photos về quả tim tôi hiện ra trên màn ảnh; tôi xin cô y tá copy vài photos, nhưng cô trả lời: "Only doctors can see and read these..." = Tôi buộc miệng nói:

"God's marvels! = the mystery of Life!".

Cô y tá đồng tình nói: "... **why yes! the mystery of life!**"

